

Kluven

Ibland blir jag bara så jävla trött på mej själv. Jag prata insikter och delar så klokt med mej till mina medmänniskor. Men känner mej kluven i två delar. En del som verkligen är så där jävla klok som alla tror jag är... och så har vi den där lilla fega jäveln som bara springer undan och gömmer sig.

Den som jag vet jag är... också.

Den livrädde är förstelnad av skräck av att vara tvungen att leva i sin egen sanning

Patetiskt

Ironiskt

Löjligt

Hur i helvete (förlåt alla svordomar) ska man kunna integrera de här två sidorna med varandra när den ena springer åt ett håll och den andra åt ett annat?

Det är ju som att försöka uppfostra två ungar som båda ber en skita och dra. Och låta var och en sköta sitt.

Kanske finns det en aggressiv sida av mej också förresten... En som både rättvisan och rädslan trycker ner.
(Ännu fler ungar)

Och sorgen ska vi inte prata om. Så det gör vi inte.

Det bästa och lugnaste vore nog ändå att alla höll käften... utom den där duktiga insiktsfulla, snälla, lugna och människokännande idioten och låta den leva sitt liv ifred från alla störningsmoment.

Ifred från sanningar och utvecklingsmöjligheter om mera självkänedom.

För vem vill känna... vem?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cahaya med Poeter.se id #38370 innehar upphovsrätten